

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/89/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319200307
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8319200307.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského, v spore žalobkyne: P. J., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom O. nad B. XXX, okr. C., zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: Intrum Slovakia, s. r. o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - Mestská časť Staré mesto, IČO: 358 311 54, zastúpenému JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, o priznanie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 618,85 eura, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 11Csp/7/2019 - 66 zo dňa 25. apríla 2019 takto jednohlasne

r o z h o d o l :

- I. Rozsudok v napadnutom výroku I. a III. potvrdzuje.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Humenné (ďalej len súd prvej inštancie) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi primerané finančné zadostučinenie vo výške 309,43 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd v prevyšujúcej časti žalobu o zaplatenie 309,42 eur z a m i e t a.

III. Súd žalobkyňi vo vzťahu k žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z prisúdenej sumy s tým, že o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

2. Vec právne odôvodnil podľa ust. § 1 ods. 1, § 3 ods. 3 a § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 39 Občianskeho zákonníka, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 3, 4, § 52 ods. 3, 4, § 53 ods. 1 až 3, § 53 ods. 5, § 53a, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., § 4 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa a čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5.apríla 1993.

3. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil tým, že má zo súdneho spisu tunajšieho súdu sp. zn. 5C/654/2015 za preukázané, že žalobkyňa v rámci svojej obrany tvrdila, že úverová zmluva uzatvorená s právnym predchodcom žalobcu obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, tiež že úverovú zmluvu je potrebné považovať za bezúročnú a bezpoplatkov a tiež že úroky vo výške 32% sú úrokmi, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa nebola v spore neaktívna, za aktívne konanie v tomto smere je potrebné považovať aj obranu v konaní, v ktorom sa nárok zo spotrebiteľskej zmluvy uplatňuje

a skutočnosť že žalovanému bola priznaná len časť nároku (bezúročnosť a bezpoplatkovosť) vyplýva, že išlo o úspešné uplatnenie práva. K námietke žalovaného, v ktorej namietal, že zmluvné podmienky úverovej zmluvy nekoncepoval a k námietke, že formálne nedostatky zmluvy nepredstavujú porušenie práva spotrebiteľa v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z., súd poukázal na závery Krajského súdu v Banskej Bystrici, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje, a podľa ktorých „ak veriteľ ako postupník namietal, že nebol účastníkom úverového vzťahu a zmluvu zakladajúcu právny vzťah medzi právnym predchodcom veriteľa a spotrebiteľom nekoncepoval, je nepochybné, že v spore veriteľ uplatňoval aj nároky, ktoré súd prvej inštancie nepriznal z dôvodu, že zmluvu považoval za bezúročnú a bezpoplatkovú. Veriteľ tak vymáhal nárok, ktorý v dôsledku bezúročnosti zmluvy o úvere mu priznaný byť nemohol a v takom prípade nie je rozhodujúce, kto zmluvu koncepoval, ale kto nároky z takejto zmluvy uplatnil. Každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Má právo, aby mu na podpis bola predložená taká zmluva, ktorá obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z.; zmluvy v obdobných prípadoch bez výnimky koncepuje dodávateľ. Možnosť domáhať sa primeraného zadosťučinenia tak nemôže byť odmietnutá len s poukazom na sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy“ (pozri rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. II Co/111/2018 zo dňa 18.10.2018, bod 10 odôvodnenia). Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak táto ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Súd poukázal aj na rozhodovaciu prax Krajského súdu v Prešove, podľa ktorej pri dôvodnosti uplatneného nároku na priznanie finančného zadosťučinenia súd berie do úvahy nielen tú skutočnosť, že neprijateľná zmluvná podmienka neplatná v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, je spôsobilá negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry spotrebiteľa a potenciálne ohroziť jeho sociálny či rodinný život, ale zohľadňuje aj postoj spotrebiteľa, ktorý sa aj napriek jeho postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k dodávateľovi rozhodol brániť svoje spotrebiteľské práva a prispel tak k dosiahnutiu vyššej kvality života, mysliac pritom na to, že aj vďaka žalobkyni vyšlo najavo, že dodávateľ uzatvára formulárové zmluvy o úvere so spotrebiteľmi, v rámci ktorých používa zmluvnú podmienku v totožnom, neprijateľnom znení. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia predstavuje doplnkovú ochranu spotrebiteľa, ktorú z explicitného znenia zákona nemožno stotožňovať s úspešne uplatneným právom (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2I Co/114/2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20 Co/179/2018 zo dňa 31.01.2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21 Co/115/2018 zo dňa 29.01.2019).

4. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závažného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod.. V dôsledku konania žalovaného žalobkyňa musela chrániť svoje spotrebiteľské práva súdnou cestou, s čím súvisí vynakladanie prostriedkov a času na vyhľadanie odbornej pomoci. Nie je snáď ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní. Súd tiež bol toho názoru, že konanie žalovaného je vo vzťahu ku žalobkyni o to závažnejšie, že opakovane bolo judikované aj v iných súdnych konaniach, v ktorých či už na strane žalobcu alebo na strane žalovaného vystupoval žalovaný, že zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvárané právnym predchodcom žalovaného so svojimi zákazníkmi nespĺňajú náležitosti v zmysle ust. § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a považujú sa za bezúročné a bez poplatkov. Napriek tomu v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/654/2015 žalovaný trval na ich prijateľnosti a tiež na tom, že zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti. Poskytnutie zadosťučinenia nie je sankcia za samotnú existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, aj keď určitý odstrašujúci a preventívny účinok je v zadosťučinení obsiahnutý. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia na účely ochrany spotrebiteľa musí spĺňať požiadavku účinného, výchovného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Pri určovaní jej výšky je spravodlivé a logické, aby táto vychádzala z ujmy, ktorá spotrebiteľovi až do vydania bezdôvodného obohatenia bola spôsobená. Súd sa stotožnil so názorom Krajského súdu v Prešove, podľa ktorého odradzujúco môže pôsobiť len hrozba straty prevyšujúca 50% sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť, aby veriteľ niesol riziko straty, keďže sa chcel bezdôvodne na úkor spotrebiteľa obohatiť (uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/53/2016 zo dňa 04.10.2016). Súdu sa javilo neprimerané priznať plnú výšku požadovaného primeraného zadosťučinenia, no javilo sa mu aj neprimerané priznať sumu nižšiu ako polovicu z požadovaného finančného zadosťučinenia (309,43 eur), pretože túto súd nepovažoval vzhľadom na konania žalovaného, ktorý sa nezdráha aj naďalej uplatňovať nároky z neprijateľných zmluvných podmienok a prijímať plnenia z takýchto nárokov,

za sumu, ktorá by mohla mať výchovný a odstrašujúci účinok pre žalovaného. Ak by žalovaný po množstvách súdnych konaní dobrovoľne upustil od nedovoleného konania a prejavil voči svojim klientom čestnosť na trhu s úvermi, k súdnym konaniam vedených zo strán spotrebiteľov by vôbec nemuselo dochádzať. Vzhľadom na vyššie uvedené súd považoval za primerané priznať žalobkyni finančné zadostučinenie vo výške 309,43 eur, ktorá predstavuje 50% zo sumy 618,85 eur, ktorú požadovala žalobkyňa. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

5. O trovách konania rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1, 2 CSP a priznal žalobkyni ako úspešnej strane nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej výšky primeraného finančného zadostučinenia s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením. Toto svoje rozhodnutie o trovách konania odôvodnil tým, že „nejde o procesné neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, pretože nemožno ho zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Žalobcu je nevyhnutné považovať za plne procesné úspešného, ak mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu (alebo od znaleckého posudku). Žalobcovi teda bude priznaná náhrada trov konania z prisúdenej sumy, avšak v plnej výške“ (pozri Števček, M., Ficová S., a Baricová, J. a kol.: Civilný sporový poriadok, Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 926). Podľa rozhodovacej praxe Krajského súdu v Prešove konania, v ktorých rozhodnutie o výške plnenia závisí od úvahy súdu, predstavujú výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok sporového konania. Úvaha súdu sa môže týkať len skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia (nie základu uplatneného nároku). Pre priznanie plnej náhrady trov konania v tomto prípade nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu sporovej strany (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti). Úvaha súdu o výške plnenia sa musí opierať o hmotné právo, spravidla o právne normy, v ktorých je rozsah nároku upravený vymedzením právne relevantných kritérií, jeho samotné určenie (vyčíslenie) vyplýva z konkrétnych okolností danej veci. Pre priznanie plnej náhrady trov konania nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti), a to ani to, akú sumu v pomere k súdom priznanej sume strana uplatňovala. Za neúspech sa nepovažuje rozdiel medzi uplatňovanou a priznanou výškou nároku. Predpokladom pre aplikáciu tohto ustanovenia je výlučne skutočnosť, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu. (pozri rozsudky Krajského súdu v Prešove napríklad sp. zn. 13Co/49/2018 zo dňa 28.1.2019, 24co/49/2017 zo dňa 22.2.2018, 18Co/92/2018 zo dňa 16.01.2019).

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, a to voči výroku I. a voči výroku III. o trovách konania. Svoje odvolanie odôvodnil tým, že v prejednávanej veci podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti žalobkyňou nie je splnená, keďže žalobkyňa neuplatnila žiaden konkrétny nárok z porušenia práv alebo povinností určených na ochranu spotrebiteľa, resp. nárok na náhradu škody, prípadne nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Formálne nedostatky úverovej zmluvy, v dôsledku ktorých sa úver považoval za bezúročný, nepredstavujú porušenie práv spotrebiteľa v zmysle zákona č. 250/2007 Z.z.. Ani v prípade bezúročnosti úveru, ktorá nastáva priamo zo zákona, žiadne práva žalobcu, ktorému priznáva zákon č. 250/2007 Z.z., porušené neboli, a preto mu nevznikol nárok na primerané finančné zadostučinenie. Veriteľ je pri bezúročnosti úveru už dostatočne sankcionovaný stratou nároku na úroky a poplatky, a preto je neprípustné, aby pre formálne nedostatky zmluvy mal byť sankcionovaný druhýkrát v podobe znášania zadostučinenia v prospech zmluvnej strany profitujúcej z bezúročnosti, nakoľko žiadne práva žalobkyne ako spotrebiteľa porušené neboli, žalobkyni nemohol vzniknúť nárok na primerané finančné zadostučinenie podľa ust. § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z.. Žalovaný odvolaním napadol aj výrok o trovách konania z dôvodu, že súd svojim rozhodnutím porušil zásadu zodpovednosti za výsledok konania, ktorá je vyjadrená v ust. § 255 CSP. Predmetom sporu bolo zaplatenie sumy 618,85 eura, pričom výšku predmetu sporu vymedzil žalobca v žalobe. Priznanie nároku na náhradu trov konania v plnej výške spotrebiteľovi v prípade iba jeho čiastočného úspechu v spore, je porušením procesnej zásady zodpovednosti za výsledok konania, ale aj porušením princípov všeobecnej spravodlivosti. V prípade sporov iniciovaných spotrebiteľom z titulu zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia, je pri názore prezentovanom súdom prvej inštancie veriteľ vopred odsúdený na znášanie trov konania protistrany, a to aj pri akomkoľvek, čo i len čiastočnom úspechu spotrebiteľa v spore, čo je názor zjavne nesprávny, narúšajúci základné princípy civilného sporového poriadku a rovnosti sporových strán.

7. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu žalovaného nevyjadřila.

8. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutých výrokoch spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. §

379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania, podľa ust. § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. Z výsledkov vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 5C/654/2015, si žalobkyňa úspešne uplatnila svoje práva tým, že sa v konaní aktívne bránila proti uplatnenému nároku a žalovanému vznikol nárok iba na vrátenie finančných prostriedkov, ktoré z jeho strany boli žalobkyni reálne poskytnuté, a to vo výške 1.200,- eur, avšak keďže žalobkyňa žalovanému uhradila sumu 510,62 eura, bola povinná zaplatiť mu už len sumu 689,38 eura. Preto bol súd toho názoru, že je zrejmé, že v konaní vedenom na danom súde pod sp. zn. 5C/654/2015 bolo konštatované porušenie ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa, zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka, ktoré zabezpečujú európsky štandard ochrany spotrebiteľa v prípadoch uzatvárania zmlúv o spotrebiteľských úveroch.

10. K odvolacej námietke žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie odvolací súd poukazuje na závery konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení sú vyvodené právne závery a aplikovaná konkrétna právna norma na zistenie skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny náležitý právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku odvolací súd zhodnotil túto odvoláciu námietku vo vzťahu k priznanému finančnému zadosťučineniu za nedôvodnú. V celom rozsahu poukazuje na vecne správne závery súdu prvej inštancie týkajúce sa základu tohto uplatneného nároku.

11. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi, a ktorým žalobcovi spôsobil škody a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akceptuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu, k tomu porovnaj používanie adjektíva „odradzujúci“. Práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie a preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

12. K odvolacej námietke žalovaného, že žalobca v inom konaní neuplatnil nárok na ochranu spotrebiteľa odvolací súd uvádza, že z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nevyplýva, aby predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie malo byť podanie žaloby na súde. Spotrebiteľ sa totiž ochrany svojho práva môže domáhať na súde nielen podaním žaloby, ale tiež formou obrany proti uplatnenému nároku. Rovnako takáto ochrana spotrebiteľovi môže poskytnutá i orgánom rozhodujúcim o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy. Aj vtedy, ak je ochrana poskytnutá spotrebiteľovi bez návrhu zo strany orgánu rozhodujúceho o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy a určité plnenie požadované žalobcom nie je priznané, zamietnutie žaloby ohľadne tohto plnenia nie je možné z procesnej stránky hodnotiť inak ako úspech spotrebiteľa a nie úspech orgánu rozhodujúceho o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorý postavenie strany sporu nemá.

13. Právoplatným ukončením konania vo veci samej na Okresnom súde Humenné sp. zn. 5C/654/2015 bol naplnený predpoklad úspešného porušenia práva, resp. povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie.

14. Odvolací súd vzhľadom na spotrebiteľom úspešné uplatnenie porušenie práva voči dodávateľovi uvádza, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie. Je potrebné si ozrejmiť, že bol to práve žalovaný, ktorý koncipoval

obsah formulárovej zmluvy o úvere, ktorú súd vyhlásil za bezúročnú z dôvodu, že k jej uzavretiu, resp. uzatváraníu došlo spôsobom tak, ako ho opísal súd prvej inštancie.

15. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia.

16. Žalovaný si v konaní 5C/654/2015 vo vzťahu k žalobcovi uplatňoval finančné plnenie, na ktoré nemal nárok. Uvedeným konaním vyvolal u žalobcu stav právne neistoty, ktorý musel žalobca počas celého konania znášať. Konanie žalovaného vo vzťahu k žalobcovi je o to závažnejšie, že zmluva uzatvorená medzi ním a žalobcom bola v uvedenom konaní posúdená tak, ako to uviedol súd prvej inštancie. V predmetnom konaní žalobca ako spotrebiteľ si uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie za porušenie svojich spotrebiteľských práv, ktoré bol nútený brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má aj funkciu relutárnu. Keďže žalobca ako spotrebiteľ, ktorý bol plne úspešný v základnom konaní, teda úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde, naplnil hypotézu ust. § 3 ods. 5 a 3 veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

16. Odvolací súd má za to, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru súdu ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ úspešne bránil v spore s právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho dopustí v inej menšej intenzite.

17. V dôsledku konania žalovaného bola žalobkyňa nielenže vystavená bezprostredne hroziacej majetkovej ujme, bola nútená chrániť svoje práva v súdnom konaní. Nie je snáď ani potrebné pri tomto pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy, v podobe náhrady trov konania protistrane v prípade neúspechu v konaní. Súd preto považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu, ako ju stanovil súd prvej inštancie, a to s ohľadom na intenzitu zásahu do práv žalobkyne ako spotrebiteľa.

18. Vecne správny výrok o priznaní finančného zadosťučinenia zodpovedá aj vecne správny výrok o nároku o náhradu trov konania. Žalobkyňa bol správne priznaný nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu napriek tomu, že žaloba bola v prevyšujúcej časti zamietnutá. V danom prípade žalobkyňa bola v konaní úspešná v časti základu nároku v rozsahu 100 %, pričom výška priznaného nároku závisela výlučne od úvahy súdu, a preto je správne rozhodnutie aj o výroku o trovách konania. Za daného stavu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutých výrokoch I. a III. ako vecne správny potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Odvolanie žalovaného nebolo úspešné, v dôsledku čoho nárok na náhradu trov odvolacieho konania patrí úspešnej žalobkyňi. Keďže žalobkyňa v odvolacom konaní žiadnom preukázateľné trovy odvolacieho konania nevznikli ani si ich náhradu neuplatnila, odvolací súd vyslovil, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).